

Pirmutinė tyros meilės Śrī Kṛiṣṇai priežastis yra visiška Kṛiṣṇos malonė, kuri vieniems gali kilti spontaniškai, o kitiems palaipsniui praktikuojant pasiaukojimo tarnystę.

Iš dosnaus donoro galima gauti arba jau pagaminto maisto, arba priemones ir produktus maistą pasigaminti pačiam. Lygiai taip pat šventraščių nuomone Kṛiṣṇos malonę galima gauti atliekant pasiaukojimo tarnystės praktiką ar reguliuojamą taisyklėmis ar spontanišką.

Kelyje įveikus visas kliūtis, kurias sukelia baimė ir kitos silpnybės, galima pasiekti tyrą meilę, kai žmogus apie Viešpatį galvoja kaip apie artimą draugą šiame pasaulyje. Kad taip atsitiktų, reikia turėti stiprų troškimą tarnauti Viešpačiui tokiu pat būdu kaip Jo gopai ir gopės.

Tokia meilė auga praktikuojant pasiaukojimo tarnystę, kurios pagrindiniai metodai yra medituoti (dhyāna) į gausius Viešpaties žaidimus Vradžoje ir dainuoti apie juos. Šią tarnystę papuošia Viešpaties pačių brangiausių šventų vardų saṅkīrtana.

Būnant su žmonėmis, kuriems skani tik su tyra meile atliekama pasiaukojimo tarnystė, tokia meilė atsiranda savo ruožtu. Bet vis dėlto reikia stengtis ją paslėpti.

Tokia meilės pasiaukojimo tarnystė labai skiriasi nuo kitų disciplinų: karmos, jñānos ar jogos. Kiekvienoje pakopoje ją puošia abejingumas šiems dalykams, o jos šaknis yra dainya - visiškas nuolankumas.

Išminčiai dainą apibrėžia kaip būseną, kurioje žmogus apie save visą laiką galvoja kaip apie ypatingai bejėgį ir menką, netgi jei turi visas puikias savybes.

Dainya visu savo spindesiu pasireiškia tada, kai prema, tyra meilė Dievui, pasiekia visišką brandą. Pavyzdys - Gokulos moterys, kurias paliko Kṛiṣṇa.

Kai dainya visiškai subręsta, prema skleidžiasi be jokių ribų. Todėl matome, kad dainya ir prema veikia viena kitą. Abi jos yra ir priežastis ir pasekmė.

(Sanatana Gosvami, „Bhāhad Bhagavatām ta“, 3.5.215-225)